

Bemærkninger, finder man kun Anledning til nærmere at fremhæve et Par Punkter.

Med Hensyn til de anslaaede Lønninger til Dommerne ved Landsretterne og Københavns Byret har man lagt Proceskommissionens Forslag til Grund, uagtet de af samme foreslaaede Lønninger ikke længere ville vise sig tidssvarende. Ligeledes er man gaaet ud fra, at en Forhøjelse af Lønningerne for Dommerne i Højesteret vil være nødvendig ved Retsplejens Omordning. Vel kan det maaske, som af Justitsministeriet bemærket, anses for nødvendigt, at en Forhøjelse af Dommeres Lønning sker forinden Retsreformen, og selv om denne ikke finder Sted, men da der intet vides herom, og da Udvalgets Opgave er at udfinde, hvad Retsreformens Gennemførelse vil koste, har man i sin Overvejelse medtaget dette Moment, hvilket finder sin naturlige Begrundelse deri, at Lønnings-spørgsmaalet i ethvert Fald maa finde sin Løsning samtidig med Retsreformen, hvis det ikke er sket forinden.

Hvad angaar de i Justitsministeriets Oversigt anslaaede Udgifter til Anklage-myndigheden og Forsvarerne, maa disse sikkert ansættes betydelig højere end sket, idet Salærerne ere beregnede til 20 Kr. ved Underretterne og 40 Kr. ved Landsretterne, og navnlig gælder dette om Udgiften til Forsvarerne, der efter den ny Ordning ville faa et langt større og besværligere Arbejde end nu, et Arbejde, der i mange Tilfælde vil lægge Beslag paa vedkommendes hele Tid, og derfor ogsaa maa honoreres ganske anderledes, end nu er Tilfældet.

Noget lignende turde ogsaa gælde om Udgifterne til de foreslaaede statslønnede Politibetjente, idet det ikke kan ventes, at man vil faa Tilgang af gode og brugbare Kræfter, medmindre der ydes vedkommende en i Forhold til Arbejdet passende Løn, der kan sikre ham en uafhængig Stilling, og det maa i denne Forbindelse erindres, at det ny System vil stille betydelig større Fordringer til Politifunktionærernes Intelligens og Dygtighed end det nu-gældende.

Fremdeles skal det bemærkes, at Godt-

gørelse til Vidner i offentlige Sager vil medføre en betydelig større Udgift end nu, idet Vidnemøderne ved Landsretterne kunne nødvendiggøre ikke blot lange Rejser for fjerntboende Vidner, men ogsaa Vidnernes længere Ophold paa det Sted, hvor Landsretten holdes, idet de maa blive til Stede i hele det Tidsrum, som paagældende Sags Behandling medtager, ligesom den Omstændighed, at Retskredsene ville blive større i Udstrækning, vil medføre, at selv Vidner, der alene skulle møde ved deres Værneting, kunne faa ret lange Rejser. Det kan derhos sikkert forudsættes, at der i de enkelte Sager vil blive ført langt flere Vidner end under den nugældende Rettergangsmåde, idet det maa ventes, at det hyppigt i kriminelle Sager vil blive nødvendigt at tilvejebringe Indiciebevis, og at Forsvarerne ville lade mange flere Vidner afhøre, end nu er Tilfældet. I Udlandet er det jo ikke ualmindeligt, at der i en enkelt Sag for Juryen afhøres flere hundrede Vidner.

Foruden de i Overslaget anførte Udgifter maa det antages, at der vil medgaa et endog meget betydeligt Beløb til Opførelse af ny Retslokaler, idet disse i deres nuværende Skikkelse ikke kunne benyttes under den fremtidige Rettergangsmåde, hvor der maa kræves Plads til Tilhørere, Parter, Sagførere, Vidner, Nævninger, anklagede etc., men da Udgifterne hertil ske en Gang for alle, har man ikke anset det for rigtigt at medtage disse i Overslaget, idet dette kun angaar de aarlige Udgifter, og der derfor i samme kun er taget Hensyn til Forrentningen af Byggesummerne og til den forøgede Byrde ved den aarlige Vedligeholdelse af de udvidede Lokaler.

Endelig skal det fremhæves, at for saa vidt Delinkventomkostningerne, der nu udredes af Kommunerne, ved den ny Ordning skulle overtages af Staten, vil dette, — som for øvrigt har været en Forudsætning under Forhandlingerne — selvfølgelig for Statskassen betyde en meget stor Merudgift til Retsplejen, men paa den anden Side maa det tages i Betragtning, at ved